

ZPRÁVY A OHLASY

Měsíčník novoměstského sboru

Leden
2025

ČESKOBRATRSKÁ
CÍRKEV EVANGELICKÁ
FARNÍ SBOR V NOVÉM MĚSTĚ NA MORAVĚ

Ročník
XXIV.

Biblické heslo 2025

Milé sestry, milí bratři, biblickým heslem pro rok 2025 je verš z prvního listu Tesalonickým 5,21: „Všecko zkoumejte, dobrého se držte.“

Toužíme po dobrém. Toužíme nalézt dobré, činit dobré, přidržet se dobrého. Chceme se vyvarovat zlého. Nezaplést se se zlým. Nepodporovat, co je zlé. Souzníme v té touze a snaze s apoštolovým slovem. Souhlasíme s ním, přikyvujeme mu, ale rozlišit dobré a zlé vůbec není jednoduché. Co se skrývá pod výzvou „zkoumejte“? Kolik úsilí, času, zvažování, rozhovorů? Zvláště v době, která hýří rychlými soudy. Silnými názory. Projevy vlivných osobností, u nichž však není jisté, zda si jejich úsudek naši důvěru zaslouží.

A nových věcí, témat, myšlenek, které si žádají naší pozornosti, tahle doba produkuje nadmíru. Opravdu musíme zkoumat „všecko“? Asi ano, vždyť se nelze vyvléci z odpovědnosti.

Aby toho nebylo dost, ze souvislosti apoštolského listu můžeme usoudit, že není třeba zkoumat jen jevy, které přicházejí jaksi zvenčí, nýbrž musíme zkoumat i sami sebe, své společenství víry, svůj život a své svědectví. Čeho se lekáme, může být plamenem Ducha. A co nám nepřipadá dost dobré, může být prorockým darem. (1 Te 5,19-20)

Jak se orientovat? Co nám pomůže v našem zkoumání? Apoštol svou výzvu ke zkoumání věcí a hledání dobrého rámuje odkazem na den Páně. Kritériem dobrého a zlého je Ježíšův příběh a jeho slovo. Co Ježíš dělá a říká, koho přijímá, ke komu má blízko a co odmítá, to může být i nám pomocí při našem zkoumání a rozlišování dobrého a zlého. Naslouchejme tedy v tomto roce pozorně Kristovu evangelium.

A ať nás provází Boží požehnání: Sám Bůh pokoje nechť vás cele posvětil a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolal; on to také učiní. (1 Te 5,23-24)

Pavel Pokorný, synodní senior Jiří Schneider, synodní kurátor

„trpěl pod Pontiem Pilátem“

Od narození (z Panny) k utrpení a smrti Ježíše Krista je ve vyznání jen krůček. Podivuhodně krátký, skoro jedním dechem vyřčený. Vždy mi to trochu vadilo, jako by celý Ježíšův život, jeho činy, uzdravování, jeho slova, kázání, podobenství, důrazy, etika, vztahování se k lidem i věcem židovství, nestály za půl věty, ba ani slovo. Jeden z důvodů, který mi toto vadění zmírňovalo bylo to, že o to nebyl spor, o to, co Ježíš říkal a dělal, co a jak žil. Diskutabilní a zásadní bylo to, kým byl a také jak a proč zemřel a co se stalo pak. O tom se první církve dohadovala, to cizelovala, to si potřebovala do vyznání dát.

A tak o životě Ježíšově se z vyznání víry dozvíme jen, že Ježíš trpěl a byl ukřižován. Nebo přece jen něco víc? Ve vyznání (jako taky třeba v biblickém textu) původně chybí interpunkce, v té souvislosti si vybavuji svého dědečka, který držel „čárku“ za trpěl. Ježíš tak (podle něj) trpěl nejen pod Pilátem, nejen o Velikonocích v Jeruzalémě, ale už dřív, kdy jeho veřejný život je provázený nepochopením – a tedy utrpením už dřív než jen za Piláta a pod ním. Trápení pozemské existence potulného kazatele. Člověka, který trpí nepochopením blízkých a nepřijetím vzdálenějších i nepřátelstvím těch, kdo jeho či jeho učení odmítají. Nevím, jak to mysleli autoři, jisté je, že teprve pod Pilátem, za židovských Velikonoc v Jeruzalémě je Ježíšovo utrpení dokonáno – s vydaností do rukou nepřátel, odloučením od blízkých, fyzickým i psychickým trýzněním, mučením, vyčerpáním, tím, že všechno směřuje k nepředstavitelně bolavé smrti. To je Kristovo utrpení, které vyznáváme. Jako nespravedlivě trpícího služebníka. Utrpení patří v každém případě k Ježíši, patří k životu, patří i k našemu životu. A pravá (křesťanská) víra před ním neuhýbá.

S Pilátem je spojen zase jeden překladatelský problém. Pilát se jmenoval Pontius (latinsky celým jménem „Pontius Pilatus“), pocházel z rodu Pontiu. Ti ale neměli nic společného z městem Pontus. Do češtiny se zřejmě dostalo nepřesným překladem kralických, ale nevím, stejně jako se vlastně náhodou Pontius Pilatus „dostal jak Pilát do Kréda“ - tedy spíš náhodou, zdaleka nezaslouženě (krom Marie jako jediný další člověk). Zřejmě taky jako kontrast a zakotvení v konkrétní realitě – a také jako představitel všech možných vládců, pod nimiž jejich poddaní často trpí a trpně žijí i hynou...

Ondřej Ruml

Do třetice všeho dobrého

Už po třetí se objevuji na scéně novoměstského sboru. Člověk by řekl, když už je to po třetí, mělo by to jít snadno a lehce, ale přiznám se, že tomu tak není. Bázeň a chvění mě provází jako již po dvakráte, ale není to asi novoměstským sborem, ale spíše nástupem do práce vůbec. Člověk vyjde ze cviku a jen doufám, že si zase trochu navykne. Víím, že to nikdy nebude bez určitého chvění, ale snad to půjde. Jeden člen staršovstva se ptal, z čeho obavy? Asi hlavně z toho, jak to vše zvládnou nebo spíše zvládneme s rodinou. Jak do věčně nabitého plánu napasovat další hodiny navíc. Ale nějak to musí jít, všem to jde, tak to bude muset jít i mně. Ale konec s obavami, je tu samozřejmě i těšení.

Je tu skvělá parta dětí, kterou znám a je mi s nimi dobře, a práce s nimi bude radost a inspirace. Víím, že to není samozřejmost, že si děti takhle sednou a vzniká mezi nimi hezké přátelství, tak na to se těším. A pak i na jistou výzvu rodinných bohoslužeb. Myslím, že uchopit tento typ bohoslužeb není snadné. Aby to člověk nějak vybalancoval, jak moc to může být interaktivní a co už je přes čáru. Je to výzva a uvidíme, jak moc se bude dařit.

Pak se těším na společné pobyty, tábor s dětmi či víkendovky a sborová dovolená v Rakousku, to jsou příležitosti spolu něco zažít, prožít a poznat se trochu jinak. Je tam více času než v normálním koloběhu.

A pak se těším, že mě třeba napadnou ještě nějaké nové věci, které tu dosud neprobíhali, ale to uvidíme, kolik bude sil. Před Vánoci jsem zorganizovala program pro školky. S Ondřejem jsme tedy devět adventních dopolední strávili s dětmi a paní učitelkami a vánočním příběhem a prošli kostel a podívali do koutů, kam děti jindy nezavítají. Mám z toho dobrý pocit. Jen náš nejmladší Šimeón z toho úplně dobrý pocit nemá, školky teď nemá rád, ale snad se to vše zase srovná.

Třeba přijdou další nápady, co a jak podniknout, tak se s bázni a chvěním i těšením vydávám znovu na cestu s vámi a prosím o schovávavost a trpělivost, když se něco nepodvede, nebo když zrovna mé děti budou nutně potřebovat maminku a já tu budu třeba zrovna více pro ně....

Debora Rumlová

O cestě na Ukrajinu (převzato z Český bratr, 12/2024)

Když za mnou jednu neděli po bohoslužbách přišel Daniel Ženatý s nabídkou cesty na Ukrajinu za našimi krajany, byl jsem zaskočen. Nebylo to způsobeno tím, že bych něco takového nečekal, jen jsem to nečekal tak brzy. Prvotní impuls jet na Ukrajinu ke mně přišel, nebo spíše dorazil sám. V létě u nás ve sboru v Novém Městě na Moravě byli na návštěvě manželé Jančíkovi z Pervomajsku. Toto osobní setkání ve mně vzbudilo touhu jet na Ukrajinu, naše krajany navštívit. Ještě ten večer jsem Danovi volal, že jedu. Pak ale přišla těžší část: jak to oznámit doma.

Říct rodičům a přítelkyni Sáře, že odjíždím do země zasažené válkou, nebylo snadné. Když jsem jim své rozhodnutí sdělil, hned jsem dodal, že nežádám o svolení, ale o požehnání – a to jsem dostal. Díky Bohu za to! 11. října časně ráno jsme se s Danem, Mirkem a Jindřichem vydali na cestu.

První zastávka nás čekala ve Veselynivce. Už když jsme vjížděli do vesnice vyběhly nám v ústrety první obyvatelky. Byla to Žeňa, sestra Marie Provazníkové, se svou dcerou Táňou. Mluvily pěknou, možná na první poslech trochu vtipnou češtinou. Připadal jsem si jak v Jiříkově vidění. Jsem 1400 kilometrů od domova a přesto doma. Ten pocit u mně zůstával po celou dobu, co jsme byli na Ukrajině. Dny plynuly a já poznával nové a nové lidi a nabýval zážitků. Docházelo mi, jak povzbudivé je pro mě společenství krajanů daleko za našimi hranicemi. Lidé jsou zde hrdí na svoji zemi (Česko i Ukrajinu), kulturu, jazyk a v neposlední řadě i na vyznání. Objevil jsem místo, kde se spolu střetává vše, co mám tak rád. Až doposud by se mohlo zdát, že je vše zalité sluncem, ale všeho do času. Ukrajina, ta krásná zem, dnes a denně čelí putinovské agresi. Lidé pokládají své životy na frontě v nesmyslné válce. Jejich boj však smysl má, bojují za svou svobodu. Až do této chvíle se mi psalo dobře, ale

nyň, jako by se mi ani nechtělo pokračovat. Přítomnost války, pocit, že nad vámi neustále něco visí ve vzduchu, v člověku vzbuzuje úzkost. Denně nad hlavami lidí na Ukrajině létají ruské drony a rakety. Není z toho úniku. Každé ráno, když jsem se probudil, jsem děkoval Bohu, že můžu vstát a začít nový den. Ranní modlitba díky se pro mě najednou stala nesamozřejmostí. Kdo něco takového nezažil, jen těžko chápe. Nepotřebu modlitby, ale neodvratitelnou skutečnost a přítomnost války, která je doslova za humny. Překvapilo mě, jak ukrajinská společnost, alespoň ta malá část, kterou jsem mohl poznat, vnímá válku. Mezi lidmi byl sice cítit

strach, beznadějí, nejistota, ale nikoliv nenávist. Bylo cítit, že lidé stále žijí ve víře a v naději, že tahle válka jednou skončí a že skončí dobře pro Ukrajinu. Situace na frontě je neutěšená, avšak přítomnost naděje vždy lidem dodává sílu bojovat. Tou nadějí je pro mnohé vidina osvobození jejich země od ruských okupantů, pro jiné Bůh v podobě Krista ukřižovaného a vzkříšeného a pro další, prostý konec té strašné války. Zkušenost cesty do země zasažené válkou v člověku zanechá hlubokou stopu.

Když píši tento text, uplynuly tři týdny od našeho návratu z Ukrajiny. Vrátili jsme se sice do běžných životů spjatých s každodenností, ale stále se nemohu přenést přes pocit, že tam najednou nejsme. Už nejsme na blízku lidem, kteří bojují i za naši svobodu. Stýská se mi a mám svíravý pocit z toho, v jaké situaci jsme naše krajany opustili. Zároveň mi zní v hlavě slova jedné písně: „Jsem tu, prázdné ruce mám, přijmi mne a ved' mne dál...“ Tak s vírou, že Bůh přijme všechny potřebné a volající prosím: „Bože, ochraňuj a posiluj Ukrajinu a její lid.“ Amen

Milan Kocanda

Přístupy k evangelickému zpěvníku II –

Jak nejlíp dovedeš

Radujeme se z toho, že víme o Boží věrnosti, že jeho ujištění Boží přítomnosti v našem životě platí pro všechny dny. Pán Bůh je **primárním adresátem** našeho zpěvu, našich modliteb, proseb, chval a vyznání. Jemu zpívejme a hrajme na hudební nástroje tak, jak nejlépe umíme, **každý podle svých možností**. Hudba je darem Božím s kterým slouží církevní hudebníci k Boží oslavě a lidem k potěšení. Většina církevních hudebníků v naší církvi jsou laičtí dobrovolníci. Někteří z nich se třeba sami naučili hrát na varhany a rádi slouží při bohoslužbách tak, jak umí. V oblasti bohoslužebné hudby se mohou rozvíjet hudebníci různých úrovní **pravidelným cvičením a vzděláváním**. Velmi důležité je zažít novou píseň ve společenství, které ji umí zpívat (při bohoslužbách nebo na nějakém setkání, kurzu). Nácvik doprovodu se dá rozfázovat (po částech, nejdřív pomalu, později v tempu písně, po hlasech, kombinace hlasů). Také laičtí dobrovolní církevní hudebníci mohou přistupovat studijně k novému zpěvníku a tím zlepšovat své schopnosti a dovednosti.

Společenský rozměr

Zpěvem se navzájem **povzbuzujeme**. Hudbou se **potěšujeme**. Zpěv může mít **misijní význam**, neboť hudba vytváří **atmosféru** a ta má vliv na **prožívání víry**, na zbožnost, na budování církve. Mnozí lidé zažívají své první zkušenosti transcendence právě přes hudbu. Hudba se tak může stát médiem Ducha svatého. To však nefunguje automaticky při kterémkoliv zpívání. Mnohé záleží na typu hudby, na její kvalitě, na formě, na společenském souznění, na prostředí. Zpívání umocňuje prožitek ze společenství, upevňuje **společenskou sounáležitost**. Při společném zpívání jednotlivec vnímá, že nezpívá sám, že je součástí celku. Jednotlivé hlasy souzní a vytváří harmonický celek. Tak vniká **souzvuk společenství**. Tento souzvuk je výsledkem mnoha vědomých a nevědomých procesů, které se v naší duši odehrávají – ty vytváří pocit **prožitého okamžiku**, zážitek. Takové okamžiky, jsou-li pozitivní, **posilují identitu společenství**. Bohoslužby beze zpěvu si neumíme představit. Mluvené slovo a zpívané slovo patří k sobě. Bohoslužebný zpěv, ve kterém se spojují různé generace v jeden celek, který přirozeně souzní, je i dnes působivý – je to něco jako odraz lidstva a má být zároveň něco jako anticipace nebeské hudby (Izajáš 6,3; Lukáš 2). Píseň má v sobě něco trvalého, jakousi trvalou hymnickou konstantu. Je to kompaktní, komprimovaný, promyšlený („promodlený“) útvar, kde se propojuje biblická zvěst, teologické myšlení, zbožnost, poetika s nápěvem, rytmem, harmonií vícehlasu. Zpěv je vždy něco slavnostního, něco mimořádně vznešeného. Zpěv nikdy nezevšední!

Terapeutický rozměr

Zpěv člověka povznáší. Aktivní zpěv je **osobním projevem** a má na lidskou psychiku **léčivý účinek**. Člověk musí nejprve objevit onu nezaměnitelnou regenerační blahodárnou terapeutickou sílu společného zpěvu na lidskou psychiku. Ta se však nedostavuje automaticky při kterémkoliv zpívání. Mnohé záleží na typu hudby, na její kvalitě, na formě rituálu (a jeho pravidelnosti), na společenství, na prostředí. Tato tzv. hudebně-náboženská socializace bývá často nahrazována jinou formou zábavy, jako je např. hra na počítači či sledování televize. Lidé se uzavírají do sebe, což vede k prohlubování individualizaci společnosti a nastává nebezpečí tzv. ghetto-kultury jednotlivců. Ke zpěvu lze jen zvát, nelze k němu nutit. Nelze předpokládat, že zpěv v dnešní individualizované a plurální společnosti bude fungovat automaticky. Je zapotřebí jej vědomě podněcovat, vytvářet pro něj podmínky přes **formy pobožností pro různá setkávání**, která by se postupně stala tradicí.

Inovovaná tradice a kontinuita

Církevní zpěvník nadále zůstává prostorem, v němž můžeme nalézat známé staré písně. V první fázi zavádění zpěvníku se ve sborech většinou zpívá známý repertoár ze starého zpěvníku. Musíme si zvykat na jiné číslo písně. Některé písně prošly revizní úpravou a byly zařazeny do jiné kapitoly. Pomáhá orientace na dvojstránce, kde je název kapitoly a podkapitoly. Překvapivá může být změna tóniny, nebo harmonizace. Zpěvem písní z minulých dob zpíváme s generacemi, které nás předešly. Tento výraz kontinuity je zároveň **identifikačním znakem společenství**.

Ekumenická sounáležitost

Svobodná kulturní pluralizace protestantismu vede také k tomu, že každá forma zbožnosti má svou „hudební značku“. Tato protestantská různost může vést ke vzájemnému obohacení, nebo také se z ní může stát dorozumívacím problémem na společné cestě. Zpěv v církvi je znějícím projevem, církevní písně jsou znějícími symboly. Mnohdy je vnímáme jako specifika pro konkrétní církev. Ale občas se stane, že píseň nebo liturgický zpěv překročí hranici konkrétní církevní denominace a zapustí kořeny v jiné církvi. Tento proces je výrazný díky ekumenickému hnutí, která vytváří **příležitosti k setkání**, při kterých lidé různých církví **společně** zpívají. Tak se může stát, že časem duchovní píseň nezůstává jen identifikačním znakem jedné církve, ale je něčím, co **propojuje** různé církevní denominace a tradice. Církevní zpěvníky z 2. pol. 20. st. již byly ovlivňovány ekumenickým hnutím a tato tendence vzájemné výměny pokračuje. **Důležitá je kvalita písně a její použitelnost**, nikoliv její původ.

Nebeský rozměr

Ve zpěvu a v hudbě se nám **otevívá nebe**, napojujeme se na nebeskou bohoslužbu. Tak se naplňuje princip **harmonie**, kdy alespoň na chvíli dochází k souznění se světem nadzemským. Nejen při kterémkoliv jednohlasém zpěvu o Boží svatosti, ale také při zpěvu kánonů a jiných vícehlasých forem můžeme prožívat onu **vícerozměrnost**, kdy jednotlivé hlasy vytváří vícevrstevnatou hudební formu. Z polyfonie vznikne harmonie, která způsobí soulad, porozumění, a člověk, takto zasažen Boží blízkostí a velikostí, se stává pokornější. Hudba je prostředek, který může s lidským nitrem hýbat. J. S. Bach věřil, že metafyzická přítomnost milosti Boží se může hudbou přivodit (viz 2 Pa 5 „... *neboť Boží dům naplnila Hospodinova sláva*“), pokud ovšem hudba je „*zbožná ve smyslu usebrání myšlenek*“, tedy pokud hudba pomáhá **k opravdovému ztišení a**

vnitřnímu otevření k Božímu hlasu. Když se člověk při hudbě otevírá Božímu působení, má zvláštní prožitek, kdy k němu vertikální dimenze promlouvá. Hudba je energie, dynamická síla, využitá v náboženských funkcích. V různých náboženských kultech se využívá jako **aktivní činitel na vystupňování náboženského zážitku** a horlivosti pro danou náboženskou ideu (Juraj Lexmann). V křesťanském pojetí se hudba využívá na umělecké vyjadřování **krásy a velebnosti Boha** a také jako **projev chvály a vděčnosti** na vše, co Bůh pro člověka koná. Přebývání v Božím domě je radost a církevní hudba může mít velký podíl na zvěstování „radostné zprávy“. V jednotě souzvuků a disonancí, chce církevní hudba navodit dojem z Božího tajemství a lidské zbožnosti tak propůjčit výraz. Církevní hudba by se dala charakterizovat také podle toho, zda se chce být **lidským vyjádřením**, zvukem života, tzv. expresi, či tzv. impresi, tj. chce více otevírat širší dimenze, pokoušet se ukazovat dál, kam lidské oko nedohlédne, když se pokouší o přesah, vytvářet dojem **zvuku nebes**. Náboženské vnímání hudba afektivně rozšiřuje. Joseph Ratzinger napsal ve spisu „Duch liturgie“ v r. 2000: „*Když posloucháme duchovní hudbu od Bacha, nebo Mozarta, pokaždé cítíme nádherným způsobem, co pojem „gloria Dei“ (sláva Boží) znamená: je tam mysterium nekonečné krásy a Boží přítomnost prožíváme živě a pravdivě, jako kdyby se to bývalo stalo skrze mnohá kázání*“. Některá hudba evokuje dojem nebes. Možná je to jistý způsob připomínání eschatologie. Peter Bubmann říká: „*Hudba učí lidi skrze poslech nalézat nový tón života*“. Písně a hudba většinou se nachází v poli napětí mezi tzv. impresi (zvuk nebes) a expresi (zvuk života). Řada zpěvů v novém zpěvníku je o nebi.

Příprava na bohoslužby

„*Křesťanská bohoslužba je to nejdůležitější, nejnaléhavější a nejkrásnější, co se může na zemi dít.*“ Vztahuje-li se tento výrok Karla Bartha také na přípravu hudební stránky bohoslužeb, tak se to předně týká přípravy na bohoslužby, výběru zpěvů a hudby a také nácviku. S tím souvisí také případná spolupráce mezi kazateli a církevními hudebníky, kteří se mají dohodnout nejen na **výběru zpěvů a hudby** pro příští bohoslužby, ale na způsobu, jak pracovat s novým zpěvníkem. U školených církevních hudebníků, zejména u absolventů Semináře církevní hudby Evangelické akademie, kteří byli ve sborech povoláni do kantorské služby, se očekává, že se **tvůrčím způsobem** (alespoň částečně) podílí na hudební stránce (vč. výběru písní) bohoslužeb. Výběr písní a příprava hudebního doprovodu, když se nechávají **na poslední chvíli, má svá rizika**. Cvičení na hudební nástroj je proces, který vyžaduje čas na

přípravu, soustředění, růst. Podobně je tomu také v pěveckém sboru, nebo v jiném vokálním, či instrumentálním uskupení. Hudební doprovod má svou důležitost, podporuje vyjádření shromáždění, má vliv na prožívání duchovních věcí, na **atmosféru bohoslužeb**. Obzvláště důležité je **nastavení dlouhodobého plánu učení nových písní a zpěvů**, kdy je třeba si rozmyslet, na kterém místě, jakým způsobem, má zaznít nový zpěv při bohoslužbách. Vše záleží na **lokálním potenciálu** daného sboru, na možnostech **spolupráce** mezi faráři a církevními hudebníky (varhaníci, vedoucí pěveckých sborů aj.). Do procesu učení nových písní se může **pravidelně zapojovat pěvecký sbor, nebo malá skupina zpěváků**. Krásně zazpívaný jednohlas je zejména při nácviu nové písně velmi užitečný. Stejným přínosem může být **sólové předzpívání**. U sólového projevu je důležité, aby zněl čistě, s patřičným výrazem, který s žánrem písně dobře souzní. Klasická duchovní píseň nebo psalmodie vyžaduje jiné pěvecké interpretační výrazivo, než folková kytarová píseň zpívaná do mikrofonu, či dramatická operní árie, zpívaná na pódiu. **Sólový přednes** duchovní písně je také umění, které se má trénovat. Sólový zpěv nemá být nevýrazný, ale zároveň by neměl působit rušivě či manýristicky. A hlavně musí mít čistou intonaci.

Ladislav Moravetz

Informace ze sboru

AKCE LEDEN 2025

14.1.	18.00 – NM - Pavel Pokorný Ztráty a nálezy našeho života - Podpalubí ZUŠ
21.1.	9.30 – NM – Kavárnička – Milan Kocanda o své cestě do českých sborů na Ukrajině
23.1.	18.00 - ekumenická bohoslužba v kostele sv. Kunhuty
25.1.	16.00 - NM - Pavel Hošek - večer s hostem - Je to náš příběh
5.2.	18.00 – staršovstvo
7.2.	18.00 – učitelé NŠ
8.-9.2.	Paměť národa
15.-16.2.	Návštěva celocírkevního kantora L. Moravetze

Kalendář akcí na letošní rok:

- 18.-20. dubna Velikonoce
- 23. května Noc kostelů
- 29.5.-1.6. návštěva v Betzingen
- 15. června 2025 - konfirmace
- 22. června - ekumenický program na náměstí v Bystřici
- 7. září - zahradní slavnost
- 30. listopadu - adventní jarmark

SENIORÁTNÍ MLÁDEŽ

- 10.-11. ledna od 18:30 seniorátní mládež v Třebíči a případná přespávačka prolínající se sobotním pingpongovým turnajem.
- 7.-9. února Skidny mládeže v Daňkovicích

POZVÁNÍ DO SBORŮ

Daňkovice:

- 12.1. v 14:00 beseda o Madeiře s Janou Zelenou

Horní Krupá:

- 12.1. v 17:30 kurz Objevování křesťanství, sedm večerů o základech křesťanské víry při neformálním setkání a čtení Markova evangelia

Opatov:

- 18.1. od 17:00 přednáška o návštěvě Mexika s panem Vopálenským v KVIC Opatov

Velké Meziříčí:

- 5.1. 9:00 rodinné bohoslužby o Eliášovi 15.1. 18:30 kostel sv. Kříže ekumenické bohoslužby
- 22.1. 18.30 Husův dům ekumenické bohoslužby 23.1. 19:00 modlitba Taizé

Třebíč:

- 25.1.-26.1. Deskofilm - deskový večer s filmem pro mládež 10-26 let, začátek 25.1. v 17:30 na faře v Třebíči

Potvrzení o daru za rok 2024

V měsíci lednu a únoru budeme vystavovat potvrzení o daru církvi za rok 2024. Pokud potřebujete potvrzení dříve, nebo jej neobdržíte, ozvěte se na tel. 723 055 349, nebo na email nmm@evangnet.cz.
Děkujeme za pochopení.

Z lednového staršovstva

Za přítomnosti Martiny Dvořákové, účetní sboru, byl přehlednut výsledek hospodaření (k 30.11.2024) a doplněn poznámkami, co se v některých řádcích skrývá (rozpočet zřejmě skončí v deficitu a příští rok hrozí jeho výrazné prohloubení).

Ohlédnutí za Adventem a časem Vánoc: jarmark vydařený (krabice od bot a výpomoc s ní pro příště - info od Markéty Šimkové), programy pro mateřské školky taky vydařené (asi 9 tříd a 150 dětí), lidi přišlo víc (zvláště Štědrý den a Boží hod), divadlo dětí (všichni chválí), koncerty (podobně - novoroční pro Pomněnku vynesl asi 31 tisíc Kč).

Staršovstvo vzalo na vědomí žádost o výstup ze sboru (a církve) - Dagmar Strádalová, Jana Hejzlarová, Lubomír Klimeš a Adam Kalášek - k 31.12.2024. Zároveň jsme vděční, že se mezi námi objevují nové tváře.

Příprava rozpočtu na rok 2025 - bude nutné zohlednit novou směrnici o bydlení farářů a také to, jak se postavíme k zaměstnancům sboru. Hospodářská komise podala návrhy, které byly víceméně přijaty a budou projednány se zaměstnankyněmi. K přípravě rozpočtu se vrátíme v únoru, až bude jasný výsledek hospodaření za minulý rok a náklady roku 2025.

Vyslechnuta zpráva P.Hladíka o jednání s architektem Brychtou, který by měl brzy dodat podklady pro přípravu obnovy kostela, presbyterny i jejich okolí. A zprávy o dalších nemovitostech a jejich údržbě.

Po informaci o korespondenci, různém a kalendáři akcí roku 2025, jsme se před devátou hodinou společně pomodlili a rozešli domů. Příští schůze 5. února.

FARNÍ SBOR ČCE
NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ
**VÁS ZVE NA
VEČER S HOSTEM**

prof. Pavel Hošek

TEOLOG, RELIGIONISTA A PEDAGOG

Je to náš příběh

O vlastenectví a křesťanských hodnotách české kultury a hledání toho, co nás spojuje

**v sobotu 25. ledna 2025 od 16:00
presbyterna evangelického kostela
v Novém Městě na Moravě**

Podpořeno z mikrograntu Horáckého seniorátu ČCE.

Nevyžádané rukopisy se nevracejí. Do příspěvků není obsahově zasahováno. Názory autorů příspěvků nejsou vždy totožné s názory redakce nebo Farního sboru ČCE v Novém Městě na Moravě. Za obsah jednotlivých příspěvků odpovídají jejich autoři.

©Zprávy a ohlasy

Měsíčník novoměstského sboru ČCE

Pro vnitřní potřebu vydává:

Farní sbor Českobratrské církve evangelické

Křenkova 151

592 31 Nové Město na Moravě

tel. 566 616 244, IČ 43378854

e-mail: nmm@evangnet.cz

Číslo sborového účtu: 253070437/0600

K tisku připravil Slávek Žilka – e-mail: slavek.zilka@atlas.cz